

A VOLTES AMB LA NORMALITZACIÓ

A l'Editorial del darrer número de la nostra Revista expressavem la necessitat de difondre la Llei de Normalització Lingüística (LL. N. L.) per part de la Conselleria d'Educació i Cultura, i el nostre desig no s'ha complert. Ara, PISSARRA es torna a veure en l'obligació de cubrir el buit de la mateixa Conselleria i publicar el Decret 74/1986 de 28 d'agost i dues Ordres del Conseller de 29 d'agost de 1986, que trobareu a les planes centrals d'aquest número, l'esforç que això suposa per nosaltres, es veu compensat per la satisfacció de la bona acollida que tingué la publicació en el número anterior, de la Llei. És de tèmer que els responsables polítics d'aplicar la Llei —amb fets concrets i mesures eficaces, no amb vanes declaracions de propòsits tan bons com falsos— seguiran sords a la petició de difusió de la LL.N.L. i de tota la normativa que la desenvolupa. Com que el B.O.C.A.I.B. arriba a totes les cases, no és gaire útil fer aquest esforç de posar el text legal a l'abast de tothom.

Del debat obert en el número anterior, una de les conclusions més clares que en treiem era el dubte; no un dubte existencial, sino polític: la voluntat que podia haver-hi en el Govern Balear, i en concret per part del Sr. Gilet, de desenvolupar reglamentàriament tot el que apuntava la LL.N.L. Una Llei que dóna bastant de sí, si s'aprofita adequada i positivament. Tal volta agobiats per la calor de l'estiu ningú no esperava gaire d'aquesta voluntat política, i la conclusió general era d'un escepticisme aclaparador.

A hores d'ara els pronòstics s'han confirmat, i no ens ha decebut gens ni mica. En pocs temps hem vist confirmats els nostres temors i esvaïts negativament els nostres dubtes.

Una lectura, malgrat que superficial, del Decret 74/86: les Ordres del Conseller esmentades ens fan veure que el sostre del model lingüístic constitucional és prou esquifit, com per afegir-li encara una normativa fortament restrictiva a una Llei que fou aprovada per unanimitat de totes les forces po-

lítiques del Parlament Balear. I aquesta unanimitat es veu insultada per l'actitud teba i temorenca? d'un responsable polític, que no creu en el manament del Estatu, que no vol la Normalització, i que d'altra banda té por a un sector considerable del seu electorat.

Com sino, es pot entendre l'article 2.3. del Decret 74 amb tota la restricció que implica front els articles 2 i 22, prou clars, de la LL.N.L.? O el poc convenciment que denota la redacció ambigua, dubitativa, poc taxativa del article 2.1.?

Si llegim l'apartat 3.1. de l'Ordre de 29-VIII-86 de "regulació de l'ensenyament en llengua catalana en els Centres Docents no universitaris de Balears" ens adonarem de la quantitat de traves burocràtiques que ha de superar una Escola que vulgui fer l'ensenyament en català. Fins a l'esperpent de demanar un "estudi socio-lingüístic de l'alumnat"; malament que aquest alumnat hagi de ser sempre del "cicle o curs inferior", com diu l'apartat 2.1.; i que això significa que no se té perquè saber quins seran els alumnes que puguin cursar 1er abans de fer-se l'admissió i posterior matriculació. En resum, aquestes traves burocràtiques ja les teníem a la mateixa Ordre que havia firmat l'Honorable Gilet l'any 85, un any abans, quasi, de la LL.N.L. És a dir, sembla que la Llei no ha canviat gaire les idees del Conseller de cara a aconseguir un ús normal de la llengua.

El punt 4.3. de la mateixa Ordre ens indica clarament que la realitat segueix anant per davant de les intencions polítiques, donat que ignora que, des de fa temps, són molts els professors que han elaborat de mica en mica "dossiers"; material didàctic en grups i equips, que ara els hauran d'utilitzar clandestina i illegalment mentre la Conselleria no aprovi el material que es pot utilitzar. És, clarament, una solució retardatòria del procés de Normalització. Com que sobra tant de material didàctic...!

Finalment, la tercera Ordre que cal comentar és la que regula les exempcions. Estam començant de bell nou. Consegueixen sempre partir del no res: no és aplicable el requisit de coneixement suficient, oral, escrit, de la llengua a tots aquells que hagin tengut exempció durant un any en els primers cursos d'E.G.B., per exemple. I això és Normalitzar! Què passarà amb aquests alumnes quan arribin al final d'E.G.B.? Lògicament seran "discriminats" front als que hagin d'acreditar coneixements de català, però a s'enrevés. És obvi que això permet una casuística tan ampla com, incontrolable, intencionadament? I, què passarà amb els mateixos alumnes quan arribin als EE.MM.?

Cal tornar a parlar del bon enteniment entre ambdues institucions —Conselleria d'Educació i Cultura i Direcció Provincial del M.E.C.— en aquest tema de l'aplicació de la LL.N.L.? Seguiran jugant per molt de temps la seva absurda, inconscient i irresponsable partida de "ping-pong"? Els dos responsables de la política educativa a la nostra terra han confús el traspàs de competències amb les incompetències traspassades... o, qui vol el traspàs d'aquest mort!

Llegiu, doncs, la normativa que publicam i tindreu una idea certa i clara de quina és la situació, quin l'estat de la qüestió, i com és la dèria per l'anormalització del molt Honorable Conseller.

UN C.E.P. DE TOTS

Les passades eleccions al Consell del C.E.P. han estat inscrites dins un marc més general d'eleccions —les sindicals— que poden haver enviciat un procés electoral concret. I el responsable d'aquest fet n'és el M.E.C.; fonamentalment perquè, amb més de 4 anys de gestió a càrrec d'un mateix partit, no ha estat capaç —millor, no ha tengut interès ni voluntat— de convocar eleccions sindicals en el sector públic.

Des d'un primer moment es va veure que la convocatòria estava mal feta. Així, a la manca, per no dir la inexistència, de campanya institucional, si sumen altres fets tant o més greus, com poden ser: una normativa electoral que estava en contradicció, de vegades, amb la O.M. de 22 de maig de 1986 elaborada i publicada pel M.E.C.; uns terminis que acomplir en tot el procés que no garantien gaire l'exercici del dret de vot: per exemple, només, es comptava amb quatre (4) dies per a votar per correu a partir de l'endemà de la proclamació de candidats. És a dir, tot plegat fou una convocatòria d'urgència i irregular.

La reflexió entorn al procés electoral pot ésser tan llarga com és vulgui, i hem de desitjar i esperar que l'experiència serveixi al Ministeri de cara a futures convocatòries.

Ara com ara, una vegada constituït el Consell del C.E.P., seria lamentable parlar de vencedors o vençuts. Tothom ha perdut qualque cosa, sobretot pel que fa als candidats que es presentaren. No són persones o grups els guanyadors, sino tot el Professorat se n'aprofitarà en tant que el Consell elegit

per 2 anys aconseguixi que se superin diferències, i treballi amb i per tot el sector docent, sense exclusió ni discriminació. Amb voluntat totalment integradora.

Els C.E.P.s obrin des d'ara una etapa de funcionament regular i normal, d'assentament i estabilització, si el M.E.C. així ho vol. Seria llastimós que la resposta oficial fos la de dificultar la labor que els C.E.P.s han de desenvolupar, sigui amb retall pressupostari o posant entrebancs i traves burocràtiques i/o administratives, i no concedint els medis humans i tècnics necessaris per a dur la tasca endavant. Els rumors en aquest sentit ja estan bastant generalitzats; donat que els resultats obtinguts per tot arreu no són gens satisfactoris pel propi M.E.C., i com a primera mesura, les eleccions als C.E.P.s han provocat el cessament de la ja antiga Subdirectora General de Reciclatge i Perfeccionament del Professorat.

Volem pensar que el Ministeri permetrà, com declara en el Preàmbul del R.D. 2112/84 que els C.E.P.s siguin "plataformas estables para el trabajo en equipo de profesores de todos los niveles educativos, gestionadas de forma democrática y participativa y apoyadas por la Administración"; i per tant consentirà, malgrat els resultats aquí, i a altres indrets, *uns C.E.P.s de tots*.

Tant de bo els caps rectors de la política educativa no es converteixin en nous Saturns i, com aquest devorava els seus fills, no exterminin les seves pròpies obres.